

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

VIII. tečaj.

V Gorici, 1888.

2. zvezek.

Brezmadežno Serce Marije Device.

„Ko je sveta cerkev poterdila očitno češčenje in praznik presvetega Serca Jesusovega, — tako pišejo sedanji linški škof Ernest Müller v svojem delu „Theologia moralis,“ — dosledno je bilo, da se je vpeljalo češčenje in praznik tudi Serca Marijinega. Zakaj presveta Devica je bila sè svojim Sinom nar bolj zvezana in njemu nar bolj podobna.“ In res, zgodilo se je tudi tako. Kmalu potem, ko so začeli verni kristijani očitno častiti presveto Serce Jezusovo, so začeli častiti tudi Marijino brezmadežno Serce. Začeli so posvečevati Marijinemu Sercu oltarje in kapelice; slikali so in vedno nadaljujejo podobe in kujejo medaljice s presvetim Sercem Jezusovim in Marijinim. Vstanavljala se je in še vedno se bratovščina presvetega Serca Jesusovega in bratovščina brezmadežnega Serca Marijinega za spr eobernen je grešnikov. Obe bratovščini ste obdarjene z mnogimi odpustki. Češčenje brezmadežnega Serca Marijinega se je začelo očitno širiti še le v našem stoletji. V prvih letih tega stoletja začeli so po neketerih krajih očitno praznovati praznik presvetega Serca Marijinega. Molitve za brevir in sv. mašo za ta praznik so pa še le sv. oče Pij IX. poterdili 21. julija 1855. V našem redu obhajamo ta praznik drugo nedeljo po Vnebovzetji Marije Device. Iz kakšnega namena je pa sveta cerkev postavila ta praznik in

poterdila bratovščino „brezmadeženega Serca Marijinega za spreobnjenje grešnikov“? Sveta cerkev želi, da bi verni kristijani prvič vredno premišljevali Marijino veliko ljubezen do Boga in ljudi, da bi zavoljo tega terdno vanjo upali in po njeni priprošnji prejeli potrebne milosti od nebeškega Očeta, in drugič, da bi posnemali Marijino Serce in da bi se tudi v njih srcih užgala ljubezen do Jezusa in sicer po zasluženji Marijinega Serca.

Ako boš vredno častil to nar čistejše Serce Marijino, prejemal boš gotovo velike in obilne milosti od nje, zakaj ni še bilo slišati, da bi bil kedo zapuščen, ki je pod njeno brambo pribežal, njene pomoči iskal in se njeni priprošnji izročil.

Kako pa naj častim to presveto Serce, poprašaj morebiti? Naj prej si izvoli Marijo za svojo mater in pazi, da ji boš dober sin, ali dobra hči. Imej pri sebi ali pa doma podobico Marijinega presvetega Serca. Počasti in izroči se jej vsako jutro in vsak večer. Obhajaj kakor moreš praznik njenega presvetega Serca. Na večje Marijine praznike prejemaj zakramet svete pokore in svetega obhajila; pred praznikom pritergaj si kaj v jedi ali se pa zatajaj v kaki drugi reči v čast Marijino. V čast presvetega Serca Marijinega izročuj Bogu vse svoje misli, želje, besede, dela in potrebe. Vsako delo in važno opravilo izroči presvetemu Sercu Marijinemu in jo prosi, da naj ti pomaga in tvoje delo blagoslovi. V čast žalostnega Serca Matere božje terpi in radovoljno prenašaj vse težave ter jih daruj nebeškemu Očetu. Obiskuj Mariji posvečene cerkve, kapelice in njene čudodelne podobe. Iz ljubezni do Marije pomagaj v bogim dušam v vicalih z molitvijo, miloščino in drugimi dobrimi deli. Širi to pobožnost posebno v svoji družini in pogosto zdihuj: „Sladko Serce Marijino, bodi moja rešitev!“ (300 dni odpustka, kolikerkrat to izrečeš. Pij IX. 30. sept. 1852.)

p. Furber A.

O zatajevanju.

Kedor hoče za menojiti, naj zataji samega sebe. Mat. 16. 24.

I.

Zatajevati samega sebe, to se pravi svoja čutila in svojo voljo darovati Bogu. Kaker se vidi iz tega je zatajevanje dvojno,

zunanje in notranje. Ako zatajujemo svoje misli in želje, se vadiamo v notranjem zatajevanju, ako pa ne dovolimo svojim čutilom, kar žele, v zunanjem. Tako prvo ko drugo je neobhodno potrebno vsakemu človeku, kateri se želi zveličati. Zakaj to? Ker, ako se ne zatajujemo, ne moremo ostati v milosti božji, katera edina nas izveliča. Ako ne bi bila to živa resnica, kaj naj mislimo o svetnikih, kateri so živeli v vednem zatajevanju? Kaj naj mislimo o našem očetu sv. Frančišku, o sv. Antonu, Bernardinu Sijenskem, posebno pa sv. Petru Aljkantarskem in Leonardu Portomavriškem? Oh! oni so dobro znali, ako bi pustili proste uzde svojemu telesu in svoji duši, da bi se pogubili. Ali ako je vsacemu potrebno zatajevanje, je tolikanj bolj potrebno dušam hrepenečim po sv. popolnosti, ker gdor ima od Boga več milosti, ima tudi več skušnjav, pa tudi več dolžnosti ljubiti Boga. Sv. Hijeronim pravi, da se meri napredovanje v popolnosti z napredovanjem v zatajevanju, in da toliko napredujemo v popolnosti, koliker v zatajevanju. Govorimo tu najprej nekoliko o zunanjem zatajevanju, ter začnimo sè zatajevanjem okusa.

Sv. Vincencij Pavlanski pravi, da je zatajevanje okusa abecednik duhovnega življenja, gdor se ne zatajuje v tem, da se bode težko v drugem. Naj nam dokaže to resnico zgled svetnikov. Naš bl. Jakopon Todijski je enkrat jako želel jesti meso. Kaj stori ž njim? Obesi ga v celici, ter ga toliko časa pusti, da se vsmradi, potem ga da kuhat, ter ga pojé. — Bl. Henrik Suski se je zderžal pijače celih šest mesecev, in da bi čutil še večo žejo, poje neko slano jed, se napoti k reki, kjer se pripogne, da bo pil, pa se noče dotekniti vode. Sicer pa takega zatajevanja nemoremo posnemati brez posebnega nadahnjenja božjega; vender se pa lahko na drugi način z ravno tako zaslugom moremo zatajevati, in kar je še bolje, brez nevarnosti duhovnega napuha. Zatajevati se moremo v jedi in pijači, katera nam jako diši, ako n. pr. jemo in pijemo kaker bi se igrali in naposled pustimo najbolji kos. Tako je delala cesarica Eleonora, ki pošiljala nazaj najokusniše jedi. To zatajevanje, ne samo da je jako zaslužno, tudi ne škodi zdravju, ter se posebno slabotnim priporočuje. Sv. Frančišek Saleski pravi, da je bolje zatajevati se na ta način vsaki dan, kaker ojstro se postiti le nekatere dni, ker na prvi način se ne pade v napuh, na drugi je pa jako lahko. — Zatajujmo nadalje poželenje po govorjenju! Ako se spomniš kake lepe stvari, in ti pride želja povedati kaj

mikavnega, koliko moreš zaslužiti za nebesa, ako zatajiš svoj jezik. V veselem društvu, kjer se govori o vsaki stvari, bi morebiti tudi ti, bogoljubna duša, vedela povedati kaj smešnega; ali ako ljubiš iz celega serca svojega nebeškega ženina, bodeš raji berzdala svoj jezik in v sercu rekla: „Jezus moj, tebi za ljubo naj molčim.“ In ne misli, da ti je to samo koristno, temveč to ti je potrebno, ker je jako težko z mnogim govorjenjem ne razžaliti Boga. Kako je potrebno sv. molčanje dušam hrepenečim po popolnosti, vidiš iz tega, ker so ga vsi sv. vstanovitelji cerkvenih redov zapovedali svojim sinovom, in povsod, kjer se ta zapoved derži, gre vse po redu.

Zatajevanje vida in posluha je dalje najizverstniše in naj bolj potrebno pobožnim dušam. Oči in ušesa so okna duše. Skoz nje pridejo v dušo dobre in slabe stvari, ali več slabih ko dobrih, zaradi našega nagnenja k slabemu. Oh koliko se jih je pogubilo zaradi enega samega, kakšenkrat nedolžnega pogleda! To ni treba, da ti dokažem, svj si morda sama poskusila, kako je nevarno ne berzdati svojih oči in ušes. Sicer pa tukaj ne mislim govoriti o tem zatajevanju, potrebnem vsacemu kristjanu, temuč o zatajevanju teh udov v dopuščenih stvareh, v nedolžnih predmetih. Naj ti pride pred oči kaka jako lepa stvar, ketera te neizrečeno razveseli, n. pr. krasno cvetje, lepa zelena livada, lepa obleka, podoba i. t. d. in glej, ako zatajiš svoje oči, zaslužiš pred Bogom neizmerno plačilo. Oh kako so se v tem zatajevali svetniki. Gdor je samo pogledal n. pr. našega sv. očeta Frančiška, sv. Bernardina, sv. Petra Aljkantarskega, sv. Leonarda i. t. d. je bil globoko presunjen od njih izgleda. Bere se tudi o sv. Lucijanu, slavnem marterniku prvih stoletji, da je sam pogled njegovega zatajevanja spreobernal več nevernikov. Sicer pa nam kakšenkrat jako hasni pogled lepe cvetlice, livade i. t. d. Sv. Marija Magdalena Paciška, gledajoč cvetlice v samostanskem vertu, se je napolnila ljubezni božje in vsa zamaknena je klicala: „Torej Bog je mislil vstvariti te cvetlice vže od večnosti, iz ljubezni do mene?“ Sv. Terezija, gledajoč naravne lepote, je postajala žalostna, češ, da jo vse te stvari spominjajo, kolikanj je bila nehvaležna Bogu, kateri jo tolikanj ljubi. Bere se tudi o nekem puščavniku, ki je, hodeč po polju ali po vertu, z paličico tolkel cvetlice, govoreč: „Molčite, molčite, ne svarite me več, saj razumem, da mi očitete mojo nehvaležnost proti Bogu sè svojim lepo dišečim cvetjem.“

Tudi sluh moramo zatajevati iz ljubezni do Boga. Kedar ti pride želja poslušati godbo, petje i. t. d., spomni se na Jezusa in reci s ponižnostjo: „Moj Jezus, iz ljubezni do tebe nočem vgoditi svoji želji. Večkrat, žalibog, sem grešila poslušajoč gerdo govorjenje in opravljanje bližnjega, sedaj pa za pokoro in iz ljubezni do tebe, hočem zatajevati moja grešna ušesa tudi v brezgrešnih stvareh.“

Da, bogoljubna duša, zatajaj tvoja čutila, ne samo ker ti je to potrebno, temuč še več iz ljubezni do Jezusa, kateri ti bode gotovo dobro plačal v nebesih vsako najmanje zatajevanje. Oh da bi ti poznala, kaj te čaka v rajnu, oh kako bi zatajevala svoja čutila. Naš sv. Peter Aljkantarski, veliki zatajevavec samega sebe, se je prikazal po smerti sv. Tereziji, ter je vskliknil: „O presrečno zatajevanje, ki je meni toliko slavo zadobilo!“ —

P. H. R.

Življenje sv. Janeza Kapistrana.

II. poglavje.

Novinec, bogoslovec, misijonar in papežev poslanec v Italiji.

1. Resnično so prečudni sončni žarki. Če tudi od časa do časa zakrijejo temni oblaki nebo, vendar žarki tudi te predero, da razsvetlujejo z dobrotno svetlobo vesoljni svet, pa ga tudi ogrevajo, da morejo rasti rastline in živeti živali in ljudje.

Našega Janeza smo zapustili ob trenutku, ko se je menil za vselej vmakniti zapeljivemu svetu ter kot nepoznan redovnik služiti le Bogu in skerbeti za izveličanje svoje duše. Ali kaker sončnih žarkov oblaki ne morejo vničiti, tako tudi Janez ni zginil stopivši v red; kaker bomo videli, ga je le za tolikanj večje reči pripravljala božja previdnost.

Kaker sem vže omenil, sprejeli so ga po večkratni prošnji v red sv. Frančiška na gori pri Perudži. Kaker nekateri pisavci njegovega življenja menijo, dobil je redovniško obleko na praznik našega očeta sv. Frančiška omenjenega leta (1415). Predstojnik samostanu je bil P. Marko iz Bergama (da Bergamo), jako velja-

ven, učen in pobožen mož. Vzgojitelja, kaker pravimo magistra Janezu Kapistranu je samostanski predstojnik odločil brata Onufrija Sedžanskega (da Seggiano). Jako strog, pa pobožen in previden redovnik je bil, ki je imel vzgojiti Janeza v odločeno orodje božje previdnosti. Kaker se čisti zlato v ognji tako je hotel očistiti gojenca svojega od vsega posvetnega nagnjenja. Pa to mu ni bilo težko, ker je novinec sam hrepenel po popolnosti, tako da so se mu stari, izkušeni redovniki čudili. Zlasti se je kazal Janez ponižnega in pokornega v vsem. Saj je tudi ponižnost podlaga v resnici pobožnega življenja.

Kapistran je bil več v cerkvenem in grajanskem pravu, da mu ni bil kmalu gdo kos v tej vednosti. Tudi še novince v samostanu so ga hodili v težkih rečeh popraševati za svet. In vedel je vsakemu svetovati pravo. Magister ga je zato večkrat pograjal, češ, da je časti željen; če se je hotel s tem vkvarjati, zakaj ni ostal mej svetom. Pa tako je hotel le poskusiti Janezovo ponižnost. In on je v resnici ponižno poslušal tako grajo; dà, celo prosil je vzgojitelja, naj ga še huje kaznuje, ker je zaslužil tako sè svojo nečimernostjo. Ni treba omenjati, da je smel le s privoljenjem svojega samostanskega predstojnika občevati v takih zadevah in svetovati v dvojljivih primerih. Janezu pa je bilo jako všeč, da je mogel iz ljubezni do Boga terpeti kako zaničevanje.

Tako se je Kapistran od dne do dne bolj vterjeval in vadel v kerščanskih čednostih; zlasti mu je bilo na skerbi, da si ohrani čistost na telesu in duši. V pripomoček k temu mu je služila molitev, premišljevanje in razna spokorna dela, s katerimi je zatajeval svoje telo. Zlasti skerbno se je pripravljal za sv. obhajilo. Za prvo sv. obhajilo ko redovnik se je pripravljal cele tri dni s tem, da ni skoraj prav nič jedel in pil. Vedno je klical na pomoč brezmadežno Devico, premišljeval terpljenje Kristusovo in ga prosil odpuščenja za svoje brezštevilne grehe, ki jih je bitko objokoval.

Zavoljo ostrega zatajevanja Janez nevarno zbolil. Predstojnik mu je vzkazal, da mora vsaj enkrat na dan jesti. Iz pokorščine je to storil in tudi zopet okreval. Vender pa je pokoril svoje telo, kaker je vedel in znal. Ni se torej čuditi, da vže iz te dobe poročajo pisavci njegovega življenja o dejanjih, ki so, rekel bi, čudeži. Tako nam pripovedujejo, da je Kapistran iz pokorščine iz vrele vode potegnil obleko, in ni se prav nič opeknel.

— Zaradi vednega zatajevanje proti koncu leta, ko je imel dostati novicijat, zopet hudo zboli. Tresla ga je merzlica, ki je po tistih krajih jako nevarna. Zdravniki so obupali, da še okreva. Previden sè sv. zakramenti za vmirajoče, nobene jedi ni mogel več uživati. Vsem v samostanu je bilo jako žal za novinca. Predstojnik, razsvetljen od Boga, pa veli bolniku, naj iz pokorščine izpije kozarec gorke vode. Janez, ko sliši besedo pokorščina, izpije vodo iz kozarca, in glej! lahko je pil bolnik, ki ni mogel poprej ničesar uživati; in čutil se je po vsem zdravega in krepkega.

2. Vže prvo leto je Kapistran položil podlago vsem krepostim, ki so ga pozneje lepotile. S tem si je pa prislužil tudi večno slavo. Na veliko veselje svojih predstojnikov se je zavezal, ko je preteklo leto poskušnje sè slovesno obljubo, kaker jo veleva vodilo sv. Frančiška. Ta za vse življenje odločilni korak je storil zopet na dan godú sv. Frančiška, kaker menijo neketeri pisavci. Od tega trenutka, je bil ponižni Janez še ponižniši, pobožni še pobožniši. Svojim prednjikom je bil do pičice pokoren; proti vsem drugim prijazen in ljubeznjiv; v dejanji in besedi je kazal postrežljivost do vseh. Ljubil je nad vse molitev; čislal je vboštvo, katero si je zvolil, da so ga vsi občudovali; njegova obleka je bila iz debelega sukna; na golem životu je nosil bodeč pas; hodil je bosonog; v molitvi je prečul po cele noči, postil se tako, da je jedel le enkrat na dan. Naj ponižniša opravila v samostanu je opravljal ter od hiše do hiše nabiral miloščino. Vsakemu bratu je rad postregel, kaker je le vedel in znal. Posebno veselje pa mu je bilo, ko je stregel bolnim bratom. Zato so ga zvali sploh „strežnika bolnikov“.

Nekaj časa je Kapistran opravljal cerkvenikovo ali zakristanovo službo. Prečul je cele noči v molitvi in premišljevanji; svoje telo je bičal do kervi in ga z drugimi spokornimi deli pokoril. Hudobni duh ga je nadlegoval z raznimi hudimi skušnjavami. Pripoveduje se, da se mu je neko noč prikazal sè strašnim erjevenjem, hotèč služabnika božjega prestrašiti in odverniti od ostrega življenja. Ali on mu serčno odgovori: „Stori z mojim telesom, kar ti Bog pripusti. Iz ljubezni do Boga hočem vse voljno preterpeti!“ Po teh besedah zgine skušnjavec, Janez pa je ostal stanovit v molitvi in drugih spokornih delih.

Tako v čednostih rastoč, je preživel Janez Kapistran prva leta v samostanu. Ker je bil v vseh svetnih vednostih jako izur-

jen, pričel se je sedaj učiti bogoslovskih, da se tako pripravi za prihodnji poklic. Za učenika so mu prednjiki odločili jako učenega, pobožnega in sv. moža, Bernardina Sijenskega, katerega imenuje Janez sam, opisovaje njegovo življenje, posebnega „ljubivca Marijnega.“ Kapistran je verlo napredoval v bogoslovskih vednostih. Učenik njegov sv. Bernardin je imel navado reči: „Kar se morajo drugi z velikim trudom učiti noč in dan, razume in nauči se Janez v spanji.“ — Razume se torej samo ob sebi, da se mu ni bilo treba dolgo učiti bogoslovja, ker je bil vže popred učenik cerkvenega in svetnega prava. Ko je bil v bogoslovskih vednostih dovolj izurjen, prejel je manjše in potem višje redove ter bil slednjič mašnik posvečen. Katerega leta se je to zgodilo, se za terdno iz sporočil pisateljev njegovega življenja ne da posneti. Skoraj gotovo je bilo tretje leto potem, kar je bil vstopil v samostan.

3. Kaker hitro je bil Janez Kapistran mašnik, izročili so mu predstojniki razna imenitna opravila, zlasti to, da je oznanjeval besedo božjo in ljudi budil iz grešnega spanja, — s kolikim pridom, videli bodemo v nastopnem.

Če tudi je bil vže od nature obdarovan sè vsemi darovi, ki so potrebni dobremu pridigarju, vender se je z molitvijo, postom in zatajevanjem pripravljaj na to imenitno opravilo. Saj je vedel da vsak dober dar pride od zgoraj. Ko je necega dne goreče molil pred čudežno Marijino podobo, da bi izprosil blagoslova za svoje pridige, prikaže se mu Marija v nebeški svitlobi. V roki je imela prelep, zlat kozarec; tega poda njemu ter pravi: „Pij, Janez, čisto pijačo božje modrosti.“

Najprej je oznanjeval božjo besedo po Italiji klicaje ljudi k poroki. Perva leta ga nahajamo v družbi sè svojim učenikom sv. Bernardinom Sijenskim, pozneje samega ali pa z drugimi brati. Od dne do dne je rasla njegova veljava pri narodu, katere mu je umel serca pretresati. Skoraj ni mesta v Italiji, kjer bi ne bil pridigoval. Vže leta 1440 je oznanjeval z najboljšim vspehom pokoro v Sijeni, potem v Adriji, Lančijan (Lanciano), Benetkah, Milanu, Bolonji, Ferari, Florenciji, Tridentu, v Siciliji in drugod. Kedo bi naštel vsa mesta, kjer se je iz njegovih ust razlegala beseda božja!

Janez je bil majhine postave; kost in koža ga je bila videti; oči je imel svitle in bistre in vedno vesel je bil, krepak in terpežen v svojem delu, od katerega, rekel bi, nikoli ni jenjal.

Vsak dan je pridigoval, razgovarjal se je pa tudi v najtežjih bogoslovskih vprašanjih z nasprotniki. Po svojem misijonskem potovanju se je deržal tega reda. Vstajal je prav za rano, molil cerkvene molitve, zornice, hvalnice, prvo in tretjo uro; potem je maševal. Po maši je pridigoval po Italiji v laškem, drugod v latinskem jeziku. Dostikrat je trajala pridiga nad dve uri. Tolmač jo je prelagal poslušalcem. Potem je šel v samostan, kjer je kaj malega zavžil. Jedel je namreč le po enkrat na dan; pa še takrat prav malo. Potem je molil šesto in deveto uro. Zveršivši dnevnic je šel obiskavat bolnike; pokladal je na nje roke in jim dajal poljubovat relikvije. Po smerti svojega učenika sv. Bernardina Sijenskega je pokladal na bolnike ostanke tega svetnika. Mnogo, mnogo bolnikov je na to precej čudežno ozdravelo. Potem je spovedoval ali spisoval razne spise, ki še sedaj kažejo učenost in bistri um njegov. Pripravljal pa se je za vsako delo z molitvijo; posebno mnogo časa je obrnil na premišljevanje božjih skrivnosti. Spal ni nigdar več, ko dve ali tri ure.

Takrat so bili jako žalostni časi. Cerkev so razjedale razne krive vere, mesta so bila v vednem boji mej seboj, vsemu kerščanstvu je pretel pa divji Turek. Ni čuda, če je mej vernimi pešalo cerkveno življenje. Kamer je prišel naš Janez, sprejeli so ga ko angelja, ki je prinesel oljiko vejico miru; vsem je bil poslanec z neba. Mesto Akvilo (Aquila) je rešil serda mogočnega aragonskega kralja. Prebivalce svojega rojstnega mesta je pomiril; v zahvalo so sezidali meščani frančiškanom samostan.

Koliko veljavo je imel Kapistran že tačas, vidimo iz dveh pisem tridentskega nadškofa Aleksandra, pisanih dne 3. junija 1438 in 3. oktobra 1438. Ker je živel plemstvo z nadškofom, meščanje pa mej seboj v vednem boji in prepiru, pokliče omenjeni Aleksander Janeza Kapistrana, da pomiri razburjene duhove. In kmalu je dobilo mesto drugo lice. Vsi boji in prepiri so ponehali.

Tudi pozneje še je bil Janez Kapistran v Tridentu, ko je bil namreč nadškof sklical škofijski zbor. Pri tem zboru je imel Janez do zbrane duhovščine prelep nagovor, ki nam je še ohranjen (De instructione Clericorum).

Mej njegovimi pridigami so se pogostokrat prigodile čudne reči, ki so mu še bolj množile veljavo in vspeh. — Ko je nečega dne pridigoval proti igri, ki je bila tedaj jako razširjena strast, prileteli so nad njegovo glavo trije čuda lepi ptiči ter

semtertja letali. Poslušavci so se čudili neznanim ptičem; govornik pa jih ni zapazil. Ko ga poslušavci na to opozore, ozre se kvišku in zagleda neznane ptiče, ki so ga obletavali. Zdelo se je, da govornika hočejo pozdraviti, — potem so zginili.

Ko je pridigoval zbrani množici in aragonskemu kralju zaradi miru z mestom Akvilo, so skeržadi tolikanj vriščali po bližnjem drevju, da so ga mej govorom vedno motili. Na enkrat jim zapove v Jezusovem imenu, naj bodo tiho. Kaker bi trenil so vmolknili.

Ko je v Morbenji (Morbegno) v Valtelini (Veltlin) pod milim nebom pridigoval zbrani množici, pričelo se je temniti nebo. Pripravljalo se je k hudi nevihti. Poslušavci so se jeli bati plohe. Pa lačni in žejni božje besede ostanejo; nihče ni bežal pred nevihto pod streho. Janez Kapistran opravi s poslušavci kratko molitev, in glej čudo! po vsej okolici je dež hudo lil, samo na tisti kraj, kjer so bili poslušavci, ni pala niti jedna kapljica. Prebivalci mesteca so prosili božjega moža, naj jim podari v spomin na ta čudni dogodek svoj plašč in vstregel je njih želji. Še pozneje so zadobili marsikatero milost od Boga na priprošnjo Janeza Kapistrana.

Zopet drugi krat je nastala huda nevihta mej pridigo, ki jo je imel na prostem. To je bilo v nekem mestu na Ogerskem. Pri pridigi je bil tudi škof z duhovščino. Janez Kapistran prasha poslušavce, če se hočejo raziti, da ne bodo preveč premočeni. Ti mu odgovore, da so radi mokri iz ljubezni do božje besede. Potem izmoli Janez očenaš in češčenomarijo; in na enkrat se razdele oblaki, ter posije prijetno sonce. — Tako je kazalo nebo svoje dopadajenje nad apostoljsko delavnostjo služabnika božjega.

Terdovratne pa je tudi dostikrat zadela očitna kazen božja. V nekem mestu v Apuliji so bili ljudje tako hudobni in razujzdani, da se niso kar nič zmenili za besede in svarjenje našega misijonarja. Prav nič se niso hoteli poboljšati. Kapistran zagrozi brezbožnim ljudem, da jih bode zadela šiba božja. Ali zasmehovali in zaničevali so sv. moža. Vinogradi, sadno drevje, polje in travniki so obetali najboljšo žetev. Ali na enkrat se prikaže brezbrojna množica miši, ki so vse požerle, da nisi videl več zelene bilke. Zdaj so spoznali, da jih je zadela roka božja. Iz mesta in z dežele so šli iskat služabnika božjega. Obljubili so, da se hočejo poboljšati in pokoro delati. Sè solznimi očmi so ga prosili, naj moli za-nje, da Bog odvzame strašno šibo. In ka-

ker nekedaj Mojzes v Egiptu, tako je molil tudi Janez Kapistran za brezbožno ljudstvo. Bog je vslišal njegovo molitev. Miši so jele cerkati in mertve so pokrile skoraj vso okolico. Bati se je bilo, da se prične kuga zaradi smradú. Janez Kapistran vkaže, naj skopljejo globoke jame; v te so pometali merhovino. Tako se je odpravila nevarnost kuge. Terdovratneže je sicer zadela huda kazen, ker so jim miši pokončale bogato setev, njih serca pa so se spreobrnila k Bogu in krepostno življenje se je zopet vernilo v mesto in okolico.

S kolikim pridom je po mestih lepe Italije Kapistran širil božje kraljestvo, pero ni v stanu dostojno opisati. Da vsaj nekoliko spoznamo, s kolikim veseljem so povsod sprejemali misijonarja, slušajmo, kar o tem piše italijanski zgodovinar Krištof de Soldo. „Deveti dan meseca februarija 1451 je prišel v to mesto Brešijo (Brescia) brat Janez Kapistran, frančiškan observant. Naj odličniši možje so mu šli naproti, mej njimi nad tri sto mož na konjih, žene in drugo ljudstvo pa peš. Prišel je v mesto skozi vrata sv. Evfemije, ki deržé proti Veroni. Pred njim nebrojno kerdelo jezdecev in pešcev. — Ne gre se čuditi, da mu je derla naproti tolika množica imenitnih oseb in prostega naroda. Saj se je bil že povsod razširil glas o njem in čudežih, ki jih je storil v Vičenci, Veroni, Padovi, Paviji, Rimu i t. d. Vsi so ga spoštovali ko svetnika in nenavadno od Boga obdarjenega oznajevavca božje besede. Ozdravljal je bolnike, slepim dajal vid, hromim, da so hodili; dà, celo mertve je obujal k življenju. Zato je vse hitelo božjemu možu naproti. Mestno starašinstvo je skerbelo, da je bilo pripravljenega obilo živeža dotlej, dokler bo Janez v mestu. Tudi je vkazalo, da naj se preskerbi Janezu in še sto drugim osebam vse potrebno, da morajo biti prodajalnice in kerčme zaperte in še več enacega. Pridižnico so postavili na glavnem tergu. V sredo, dné 10. februarija, se je vže pred svitom sešlo več ko deset tisoč ljudi. Iz tega je razvidno, kolika gnječa je bila še le po dnevih. Ljudje so derli skupaj, da slišijo pridigo, pa tudi vidijo sv. moža in njegove čudeže. Mestni svetovavci in velika množica naroda so šli po njega v samostan sv. Apolonija in ga spremili na terg. Najodličnejši svetovavci so jezdili v svoji lepi se zlatom okrašeni opravi po običaji tiste dobe. Oni so delali mej gnječo pot in skerbeli, da se misijonarju ne prigodi kaka nesreča. Sleherni ga je hotel videti, ali dotekniti se njegove obleke, kaker nekdam sv. Petra. Z največo te-

žavo je prišel ta dan na pridižnico. Ravno tako so ga po pridigi spremili v hišo, katero so mu priredili za stanovanje. Ali Kapistran je stanoval rajši v samostanu sv. Apolonija. Pozneje ni hotel več pridigovati na mestnem tergu, ker je bil prostor za poslušavce premajhin. Velel je, naj naredo pridižnico na novem tergu pred terdnjavo. Tukaj je pridigoval v četrtek, petek in soboto. Vse te dni se je zbrala tolika množica ljudstva, da se je vse čudilo. Več ko dve tisoč ljudi, ki so bolehalo za raznimi bolezenmi, zadobili so zopet ljubo zdravje. Vsak dan je molil pobožni redovnik za njih zdravje in jih zaznamenjal na čelu sè znamenjem sv. križa v imenu Boga Očeta, Sinu in sv. Duha. Potem jih je priporočil sv. Bernardinu, od katerega je imel vedno v roki kak ostanek (relikvijo). Po milosti Jezusa Kristusa so se na prošnjo Janezovo zgodili brezštevilni čudeži, ko se je posluževal teh ostankov sv. Bernardina Sijenskega. Obljubil je, da bo v nedeljo pokazal te relikvije vsem poslušavcem.

Ta obljuba in glas o mnogih čudežih je privabila ljudi iz sosednjih mest, iz Bergama, Lodi, Kremone, Mantove, dà celo iz južne Nemčije. Novi terg pred terdnjavo, vse ulice in drugi tergi po mestu so bili ljudstva kar natlačeni. Svetnik bi ne bil mogel priti do pridižnice, ke bi mu ne bili delali pota veljaki mesta na konjih. Poleg pridižnice so bili sedeži za mestno starašinstvo in plemstvo. Ko je Kapistran poslušavcem pokazal ostanke sv. Bernardina Sijenskega, so klicali tako glasno, naj jim bode Bog milostiv in vsmiljen, da si menil, da se podira nebeški obok. Po pridigi je sprejelo petdeset vojakov obleko sv. Frančiška. Tudi, ko so slišali v Veroni njegove pridige, so ljudje sklenili stopiti v red sv. Frančiška. Potem je šel zopet v samostan sv. Apolonija, množica pa proti svojemu domu. V pondeljek (15. feb.) ko se praznuje god mestnih patronov sv. Favstina in Jovite, je zopet pridigoval. Naslednji torek pa je pred sončnim vshodom odrinil od tukaj v Mantovo in od ondod v Benedke, da je imel v tem mestu postne pridige.“ Tako je opisal neki poslušavec misijonsko delavnost Janeza Kapistrana v Brešiji.

4. Vidili smo Janeza Kapistrana ko gorečega misijonarja, oglejmo ob kratkem še njegovo delovanje kot papeževega poslanca. Vže je bilo omenjeno, da je bilo tedaj stanje katoliške cerkve jako žalostno; ob enem je imela več papežev, katerih vsaki je menil, da je pravi naslednik sv. Petra. Na slavnem zboru v Konstancu, katerega je okoli božiča 1414 sklical nepravil

papež Janez XXIII, je bila za nekaj časa ta zmešnjava odstranjena. Pravi in postavni namestnik Kristusov papež Gregor XII. se je odpovedal, da tako cerkev zopet zadobi mir. Dne 8. novembra 1417 je bil izvoljen za papeža kardinal Oton Kolonna, ki si je pridela ime Martin V. Na videz je bilo sicer razkoljništvo poravnano, na tihem je pa vendar še tlel vporni duh proti papežu in njegovi veljavi. V takih okoliščinah so se plodili razni krivoverci kaker fratičeli in drugi sanjači; judje pa so stiskali in odirali kristijane, morili kerščanske otroke in druge gnjusobe počenjali. Za blager cerkve vneti papež Martin V. je hvalil Boga, da je ravno v teh zmešnjavah poslal dva moža, sv. Bernardina in Janeza Kapistrana, ki sta se sè zgledom in besedo borila proti spridenosti tistega časa.

Kako visoko je Martin V. čislal Janeza Kapistrana, nam priča list, ki mu ga je pisal na papeževo povelje aljbanski kardinal-škof. „Tvojo neumorna delavnost in skerb za pravoverne, vboge in grešnike, ki k tebi hite neprenehoma od vseh krajev in te dan za dnevom nadlegujejo, pač zasluži, da se do tebe radodarnega skaže velikodušnost apostoljskega sedeža. Gledé na to hočemo odlikovati tvojo osebo; ker stavimo popolno zaupanje na tvojo modrost, damo tebi in še enemu mašniku tvojega reda, keterega si sam smeš izvoliti, oblast, da smeš spovedovati vse ljudi, moške in ženske, ter jim nalagati primerno zveličavno pokoro.“ — Pismo je bilo dano v 8. letu vladanja Martina V. Dve leti pozneje ga je na papežev svet imenovala napolitanska kraljica Ivana II. za preiskovalca (inkvizitorja) proti judom in poklicala v svoje kraljestvo. Povsod so se znali judje obstoječim postavam odtegniti; skušali so sè zvijačo in oderuštvom kristijanom škodovati ter v bedo jih pripraviti. Ker so na skrivnem stavili svoje mreže in zapletke, treba je bilo, da se odkrije to početje. Kraljica mu je dala prav obširne pravice, ker je bila prepričana o njegovi pobožnosti in ljubezni, kaker pravi v dotičnem pismu.

Kaj premore zloben, opravljiv jezik, skusil je pa tudi Janez sam. V tadanji splošni zmešnjavi so začernili tudi redovnike, ki so živeli po prvotni ostrosti vodila sv. Frančiška, češ, da so sanjači, kaker tako zvani krivoverni fratičeli.

Vse frančiškane observante pokličejo v Rim ter jih zapro v ječo. Mej njimi je bil tudi Kapistran. Nihče ni vedel, zakaj so jih zaperli. Janez jih tolaži, češ, naj se v vsem podveržejo božji

naredbi in bodo pokorni apostoljskemu sedežu. Papež Martin V. naroči trem kardinalom, naj stvar preiščejo. Janez je s toliko zgovornostjo dokazal nedolžnost vseh, da so vsi navzočni stermeli, nasprotniki pa bili osramočeni. Papež Martin V. je bil jako vesel, da so bili oproščeni ti pobožni možje kot popolnoma nedolžni; njih krivda je bila le ta, da so ostro živeli po vodilu reda. — Kaker v tem slučaju, tako je tudi ob drugih prilikah zagovarjal možato svoj red, pa tudi druge, ki so bili po nedolžnem zatoženi in obrekovani. — To se je veršilo nekako okoli leta 1429.

Naslednje leto je vokal papež, naj se skliče kapitelj v mesto Asiz. Tu so poravnali razne dvojbe in razpertije. Na povelje papeževo je Janez Kapistran vredil določila, ki so jih odobrili. (To so Constitutiones Martinianae.)

Kot naslednika na stolici sv. Petra je božja previdnost odločila moža, ki je bil goreč častivec Janeza Kapistrana. Ta mož je bil Gabrijel Kondulmieri. Vže papež Gregor XII. ga je imenoval za kamornika (camerlengo) sv. rimske cerkve in škofa v Sieni. Tu je spoznal pervikrat škof našega Janeza Kapistrana. — Bilo je menda kmalu po kapiteljnu, ko se je Kapistran sešel v Bolonji z omenjenim kardinalom. Ravno na potu je bil v neko bližnjo pokrajino, kamer so ga pozvali na misijon. Preden se prijatelja poslovita, pade Janez Kapistran na kolena ter poljubi kardinalu nogo. Kardinal se temu začudi, češ, taka čast gre le sv. očetu samemu. Ravno za to, reče Janez, s tem sem hotel počastiti bodočega namestnika Kristusovega; zakaj dnevi Martina V. so vže sešteti. Papež Martin V. je vladal sv. cerkev 13 let in vmerl 1431. Prerokovanje Janeza Kapistrana se je natanko izpolnilo. Za naslednika je bil izvoljen kardinal Kondulmieri, ki si je pridela ime Evgenij IV.

Novi papež je v onem vihnem času vse svoje zaupanje stavil na spretnost, previdnost in modrost Janeza Kapistrana. Rabil ga je kot svojega poslanca in namestnika za najtežavniša opravila. Po pravici smemo tisto dobo imenovati: dobo sumničenja, obrekovanja in zasramovanja. Napadali so posamezne osebe, tudi svetnike, recimo sv. Bernardina, papeže in redove ter jih proglašali ko krivoverske in brezbožne, kaker smo videli o Janezu Kapistranu in njegovih tovarših. Povsod je bil Janez Kapistran goreč zagovornik nedolžnih. Ravno ob tem času so hudo začernili redovnike reda jezuatov zvanega, češ, da dopri-

našajo najostudniše hudobije. Papež Evgenij IV. je poslal Janeza Kapistrana in škofa sv. Lavrencija Justinijana, kot preiskovalca z obširno oblastjo leta 1437. Janez Kapistran ni našel nikakršnih nerednosti, marveč da žive strogo po vodilu svojega ustanovitelja sv. Janeza Kolombina v revščini, kakor je papežu poročil škof Lavrencij Justinijan. Sovražniki pa so jih imeli za krivoverske fratičele. Leta 1431 je bil sklican papež Evgenij IV. cerkveni občni zbor v Pavijo; ker je nastala kuga, so šli zbrani škofje v Sijeno, od tod pa v Bazelj.

Zbor je odobril nekaj prav koristnih odločeb; pozneje pa je zašel na krivo pot, terdeč, da je zbor nad papežem. Slehernemu trezno mislečemu mora pač jasno biti, da ni zbora brez glave, ki je pa rimski papež, namestnik Kristusov. Zato je papež zaključil zbor v Bazlju in ga premestil v Ferraro. Mnogo cerkveno mislečih je slušalo glas svojega višjega pastirja. Drugi so ostali terdovratni in si izvolili za novega papeža Savojskega vojvodo Amadeja. Pridel si je ime Feliks V. — Kaker poročajo zgodovinarji one dobe, ni bil glede npravnosti ravno na dobrem glasu.

Janez Kapistran je z besedo in peresom zagovarjal in se boril za pravice papeževe in glede volitve in pravic napisal učeno razpravo, ki še dandanes priča o njegovem bistrem duhu.

Papež Evgenij IV. ga je pošiljal kot svojega zastopnika v razna mesta in kraljestva, da zagovarja pravega namestnika Kristusovega proti dozdevnemu papežu Feliksu V., ki je bil v sorodstvu z milanskimi vojvodi in burgundskimi. Bistroumni poslanec Janez Kapistran je dosegel sè svojim vplivom, da sta se vojvodi Filip Milanski in Burgundski deržala pravega papeža Evgenija IV. — Ko so leta 1444 nastale nerednosti v Siciliji, poslal je tudi tja papež Evgenij Janeza Kapistrana, da poravnava zmešnjave. Tudi tukaj je zaprečil vpliv Feliksa V. in modro vpravil vse prepire. — Te čertice naj zadostujejo o delavnosti Janeza Kapistrana za dobe papežev Martina V. in Evgenija IV.

Kaker smo videli, premagal je Janez Kapistran vse sovražnike, ki nasprotujejo zveličanju. Premagal je hudobnega duha, zapeljivi svet in samega sebe t. j. svoje poželenje. Te tri sovražnike ima vsak človek. Hudobni duh, ki hoče človeka vekomaj nesrečnega storiti, poslučuje se raznih pripomočkov, kaker bogastva, mikavnosti mesenega veselja, častihlepnosti in drugih stvari. Vse to nam v najlepših barvah stavi pred oči, da bi

nas zapeljal. Oj, kolikokrat bi bili pač vže zabredli v zanjke satanove, da nas ni obvaroval naš angelj varih! -- „Hudobni duh,“ pravi sv. Bonaventura, „nas skuša na dvojen način: ko lev in ko zmaj. Naj prvo se ti približa kot zmaj, da te zapelje; potem kot lev, da te pokonča. Skuša te namreč s prilizovanjem omehkužiti; potem pa s terpljenjem vgonobiti“ (Supr. Luc. cap. 4).

Še hujši sovražnik, kot hudobni duh, je svet. Skuša nas po vseh mogočih sredstvih odverniti od Boga. Zopet lepo o tem piše sv. Bonaventura: „Bog nam govori, da bi nas podučil; hudobni duh nas skuša, da bi nas preslepil; človek, da bi nas pogubil, meso, da bi se nam prikupilo.“

Sam sebi si še najhujši sovražnik; tvoje meso se bori proti duhu, ki bi moral vladati tvojo dušo. Telo hoče uživati svetno veselje, duša pa koperni po neminljivem nebeškem veselji. Ta boj te bo spremljal do groba. Da ostaneš stanoviten, prosi vedno Boga za dar stanovitnosti; ponižuj vedno samega sebe in si ne zaupaj; ponovi sleherni dan, dà, mej dnevom svoje dobre sklepe; če si bil tako nesrečen, da si padel, ne obupaj; marveč se v kesanji in ponižnosti k Bogu povzdigni in ga prosi odpuščenja; prejemaj pogosto sv. zakramente, ki dajo moč, in časti brezmažno Devico Marijo po zgledu sv. Janeza Kapistrana. Deržeč se tega, boš gotovo dobil od Boga milost stanovitnosti do konca.

Pet nedelj posvečenih peterim ranam sv. očeta Frančiška.

— A. —

Pred tremi leti se je vpeljala petnedeljna pobožnost v počestvenje petih ran sv. očeta Frančiška. Sv. oče Leon XIII. so to pobožnost obdarovali s popolnim odpustkom za vsako teh pet nedelj, kaker smo vže povedali v „Cvetju“ v 7. zvezku VI. tečaja leta 1886. Ker se bliža god „vtisnjenja svetih ran sv. Frančiška,“ ki se obhaja 17. kimavca, in se primerno opravlja ta pobožnost pet nedelj pred tem dnem, zato spominjamo zdaj še enkrat na to našo redovno pobožnost in popolne odpustke, ki se

morejo dobivati ž njo zaporedoma pet nedelj, po enkrat vsako leto. Kaj torej imaš storiti, da se vdeležiš teh odpustkov?

1. Pet nedelj zaporedoma pred godom vtisnjenja svetih ran (17. septembra) ali pa ob drugem času mej letom prej ali potlej premišluj ali moli ali opravljaj kako drugo pobožno delo iz tega namena.

2. Teh pet nedelj prejmi zakrament svete pokore in svetega obhajila.

3. Vsako teh pet nedelj obišči katero koli cerkev ali očitno kapelo, kjer se mašuje. Velja pa že, če greš k sv. maši in tamkaj opraviš spoved, prejmeš sveto obhajilo in v namen te pobožnosti kaj moliš ali kaj svetega premišljuješ.

Kaj ravno moraš premišljevati ali moliti, ali katera druga pobožna dela opravljati, to ni določeno, izvoliš si lahko sam, kaker ti je po okoliščinah primerniše. Lahko moliš n pr. sv. križev pot, ali pa kaker se navadno moli za odpustke, pet očenašev in češčenamarij po namenu sv. očeta papeža in še en očenaš in češčenamarijo za samega svetega očeta. Prav dobro pa bo, ako se poslužiš nalašč v ta namen izdane knjižice „Pet nedelj posvečenih peterim ranam sv. Franciška. Tretji pomnoženi natis.“ Založil III. red. Tiskal J. Krajec v Rudolfovem (t. j. v Novem mestu) 1888.“ Cena po razliki vezanja 20 do 24 kr. To knjižico priporočamo vsakemu, ki zna brati in misli opravljati to pobožnost, ki je lahka in obilo obdarjena s popolnimi odpustki.

Življenje zveličanega Egidija Marije od svetega Jožefa, iz reda sv. Franciška.

Drugo poglavje.

Blaženi Egidij stopi v frančiškanski red.

Mej delom in pobožnimi tolažili mirno mine do zdaj mlademu Francišku dan za dnevom. Ali tako ni moglo ostati zmi-

*) Prihodnji natisek bi bilo morebiti dobro še pomnožiti z nekoliko daljšim pripravljanjem in zahvalo za sv. obhajilo, s tremi božjimi čednostmi in z litanijami vseh svetnikov; potem bi omenjenih pet nedelj ta knjižica lahko nadomeščala navadno molitevno knjigo.

rom. Gospod, ki izvoljene svoje po britkosti vodi do večje popolnosti, začne zvestega svojega učenca s skušnjami obiskovati. In precej prvi korak na poti križa je imel biti zelo težaven in nepričakovan.

Omenili smo že, kako priserčno je ljubil oče Kataldo Pontilo svojega sinu. Krepostno življenje njegovo mu je bilo silno všeč in vedno je Boga hvalil, da mu je dal takega otroka. Ne samo, da ga ni v krepostih in pobožnih navadah oviral, celo za sveto dolžnost je imel sè vsemi pripomočki podpirati v tem svojega sinu.

Lahko si torej mislimo, kako goreče je tudi sin moral ljubiti skerbnega svojega očeta. Podoba nebeškega očeta mu je bil tu na zemlji; tako priserčno ga je ljubil in spoštoval, da je bil pripravljen vse storiti, da bi le očeta videl zadovoljnega in srečnega. Zato je bilo pa tudi nepopisljivo njegovo veselje tisti dan, ko je prvi krat prinesel domov zaslužek svojih rok za podporo domače družine. Ko se mu tudi oče za to zahvali s prijaznimi besedami in ga pohvali, je Frančišek tako ginjen, da se razjoka od veselja. Zdi se mu, če mu oče pokaže, da ga ljubi, kaker da se mu Bog sam prijazno nasmehlja.

Ni je vdanosti tesneje in večje zaupnosti in zatajevanja samega sebe, kaker je v sercu mladeniča, čiger čiste, nedolžne duše še ni oskrnila hudobija. Serce človeško čuti ravno tako od narave že potrebo, da ljubi, kakor vir potoka, da vodo iz sebe razliva. Koliker bolj je duša čista in nepokvarjena, toliko bolj je zmožna, da se vda vso tisti stvari, katero je spoznala vredno svojega nagnenja. Strasti pa posuše vire ljubezni, ker serce z nerednimi nagnenji tergajo in razjedajo.

Mladi Frančišek po letih sicer ni bil več otrok, ali ostal je še zmirom čudež nedolžnosti otročje. Hudobnost, prekanjenost in nezaupnost so bile za njega stvari, o katerih še ni vedel, da so na svetu. Ravno tako je bila njegovemu preprostem sercu néznana hinavščina in navidezna svetost. Vedno je mislil, da so tudi vsi drugi ljudje ravno taki znotraj, v sercu, kakeršne se kažejo zunaj, in da si vsak le to storiti prizadeva, kar meni, da je dobro in pošteno. Videli bomo še, kako se je ta lepa preprostost, ketera je neznana pokvarjenim otrokom tega sveta, popolnoma razvila v vsi svoji lepoti.

Že od narave silno mehkega serca, je tudi v svojem tihem življenju skerbil sè vso ljubeznijo za svojo družino in posebno za stariše, ki so pa tudi pokazali, da so vredni take ljubezni.

Ravno zato je bil tu naj bolj občutljiv kraj, keterega je zbral premodri Bog, da skuša Egidijevo otročjo ljubezen: Kataljdo Pontilo, njegov oče, nevtogoma zboli. Pri vsi skerbljivosti in postrežbi se bolezen vedno bolj hujša in skerbni oče mora v najlepših moških letih v prezgodnji grob.

Frančišek je zdaj sirota. Ni ga več kateremu je tolikrat „oče“ rekel. Neizrekljivo ga serce boli. Vera in zaupanje v previdnost Božjo mu pomaga v ti nesreči. Pogled k nebesam, kjer ima še drugega, nevmerjočega očeta, hladi mu skelečo rano.

Nesreča pride rada za nesrečo in tako je bilo tudi tu. Ranjik poštenjak je bil skoraj edini, ki je vzderžaval obilno družino. Frančišek je bil še le v osemnajstem letu, in, kaker je bilo videti, ni mogel še nadomestovati pokojnega hranitelja. Ali poln zaupanja v pomoč Božjo prevzame precej tudi to težko breme. Žalostno mater prijazno tolaži in ji zbuja zaupanje v njega, ki se mu pravi: oče vdov in sirot. Obljubi ji, da bo svoje delo podvojil, da tako obvaruje svoj dom tudi na dalje skerbi za hrano. In kar je obljubil, je zvesto tudi spolnil. Od zdaj na dalje se žene, kaker da bi bil iz železa; nevtrudljiv je pri delu, in res, posreči se mu, kar se je od kraja neverjetno zdelo: domača družina ravno tako izhaja, kaker ko je bil oče še živ.

Previdnost Božja pa je vender pri svojih nam nerazumljivih sklepih mladega, pridnega delavca za kaj večega odločila; zvolila ga je, da naj lepša redovniški stan in da naj bo eden največjih svetnikov 18. veka. Ravno takrat, ko bi si bil člo vek mislil, da je ta izvoljenec Božji za dalj časa sê svetimi, nerazvezljivimi vezmi privezan na svetovno življenje, je pripustil Bog, da se je nepričakovano hitro rešil iz zadrege in dobil poklic za samostansko življenje.

Dalj časa je že Frančišek namerjaval, da stopi v kak samostan, da bi mogel tu vse svoje življenje Bogu posvetiti. Pa kako bi smel zapustiti mater vdovo, ketere edina podpora je bil zdaj on? Tu mu pride Bog na pomoč in ga zaželenemu namenu bliže primakne. Frančiškova mati se odloči za drugi zakon. Ko sin to zve, zbude se mu zopet velike skerbi. Bal se je za brate in sestre, da ne bi očem, njihov novi gospodar, ž njimi terdo, nepravilčno ravnal. Pa tudi tu je bilo njegovo zaupanje v vsemo-gočega vodnika človeškega življenja tako veliko, da se je njegovim sklepom tudi takrat ponižno vdal, ko je skrivnostni namen previdnosti Božje še skrit bil človeški modrosti. Prepustil je svo-

ji materi popolno prostost, da si izvoli, kar spozna, da je za-njo bolje; sam pa se pripravlja, če bi bila Božja volja, da če vse vdano terpeti.

Mirno se podvreči sklepom previdnosti Božje, še celo takrat ko človek misli, da gre v nesrečo, to je po besedah sv. Janeza Krizostoma „popolnost modrosti in naj bolj vzvišeno modroslovje.“ Mladi Frančišek je dobil priložnost, da se resničnosti tega kerščanskega načela uči iz lastne skušnje.

Novi mož njegove matere je bil bogaboječ človek bistrega razuma in odkritoserčen. Komaj je Frančiška bolje spoznal, ga že ljubi in spoštuje in si zelo prizadeva, da mu pokaže, kako visoko čisla njegovo krepost. Dá mu neomejeno prostost, da se more po volji tudi na dalje vaditi v pobožnosti; da še celo prosi ga, naj se ne žene več tako pri delu, ker bo za naprej on sam družini glavna podpora. Na vse zadnje mu še tudi ves zaslužek njegovih rok popolnoma prepusti.

Toliki dokazi očetovske dobrotljivosti store Frančiška presrečnega. Hvali dobrotljivega Boga, ki ga je obsul s tolikimi dobrotami ravno tedaj, ko je že menil, da se je pogreznil v težavno življenje. Svoj vsagdanji zaslužek deli na dvoje. En del da siromakom, za katere je celo svoje življenje prav posebno nagnenje razodeval; drugi del založi pri stricu, kateri ga je ljubil, kaker sinu. Ko se je kup kmalu precej narastel, začne stric misliti, nima-li ta mladenič kakega skrivnega namena, za kar spravlja denar. Pa predobro je spoznal veliko nesebičnost njegovo; zato je pač vedel, da ne spravlja denarja tako skerbno, da bi se sè zakladom bahal. Ni ga sicer o tem nigdar nič prašal, pa Frančišek sam, ki je vganil misli svojega strica, mu je povedal, čemu da spravlja denar. Razodel mu je, da je sklenil iti v samostan, kjer bi se mogel popolnoma darovati službi Gospodovi. S prihranjenimi denarji je hotel poravnati stroške, ktere je prizadela sprejema v redovni stan. Tako bi imel srečo, da ne bi bil nikomer nadležen in njegovo veselje bi bilo po tem tolikanj popolniše.

To je bilo prvi krat, da je mladi mož govoril o sklepu. Ker je bila prihodnost njegovih domačih zdaj popolnoma zavarovana, ni mu bilo pričakovati od te strani nobenih zadržkov, ki bi ovirali njegov pobožni namen. Naj prej popraša za svet svojega spovednika, da bi iz njegovih ust izvedel voljo Božjo. Spovednika je ta popolnoma nepričakovani sklep mladega moža zelo

iznenadil. Bal se je, da bi tak sklep vtegnil biti le nasledek hitrega navdušenja ali prenapete gorečnosti.

Da bi serce svojega spovedanca natančniše poskusil in bolj spoznal, kaj ga je nagnilo za tak poklic, naloži Frančišku eno naj hujih poskušanj, kar jih je mogoče najti za človeka njegovega nagnenja. Zapove mu namreč, naj ostane eno celo leto doma v hiši in naj ne hodi nigdar nikamer, tudi ne v cerkev, da bi tam opravljal svoje navadne pobožnosti; le ob nedeljah in praznikih sme v cerkev, da spolni dolžnost vsacega kristijana. Pobožni gojenec sprejme ponižno in molče to povelje. Vesel pride domov in začne z večo gorečnostjo kaker kedaj moliti in Bogu služiti. Zvest sprejetemu vkazu preživi ure dneva deloma z opravki svojega rokodelstva, deloma v svoji mali vbožni izbici z molitvijo in premišljevanjem, Boga hvaleč za prejeto upanje, da mu bo mogel enkrat služiti brez zadržkov v kakem samostanu.

Ko so ga kesneja leta vprašali, kako je mogel to ostro preskušnjo poterpežljivo in vdano prenašati, je odgovoril preprosto: „Saj je bil Bog sam, ki m je bil dal ta vkaž“. Pri tem je paverender-le pripoznal, da ste ga dve stvari nekaj truda stale. Prvo je bilo, ker ni smel več po volji v cerkev hoditi, in drugo, ker ni mogel najsvetejšega zakramenta spremljati k bolnikom. Posebno to zadnje mu je bilo jako težko, mej tem ko se za vse drugo ni čisto nič zmenil.

Ko je minila ta skušnja, spovednik njegov še ni popolnoma prepričan. Ker ne zaupa samemu sebi, reče Frančišku, naj še druge spovednike, ketere mu je imenoval, o svojem sklepu za svet popraša. Frančišek precej sluša in v svojo veliko tolažbo zve, da so vsi ti častitljivi duhovniki ene misli: da njegov poklic prihaja od Boga. Se ve da bi bilo njegovo veselje še bolj popolnoma, če bi se bile strinjale misli duhovnikov tudi glede reda, keterega naj si izvoli. Pa tudi ta različnost menenja ga je le malo časa vznemirjala; kmalu si je tudi tu vedel pomagati. Z gorečo molitvijo pričakuje mirno časa, ko bo Gospodu všeč, da ga razsvetli. Ker mu človeška razsodba ni pokazala poti, kako naj se reši te negotovosti, oberne se k nebesam, da z vročimi prošnjami doseže pomoč od tiste, ki jo cerkev imenuje „tolažnico žalostnih“. Začel je devetdnevnic na čast najsvetejši devici in je s tako otročjim zaupanjem molil, da je sprosil prav posebno milost.

Sedmi dan devetdnevnic vidi po noči, ko malo zadremlje,

da dva redovnika stojita v njegovi izbi. Oblečena sta belo, kakor frančiškani po preosnovi sv. Petra Aljkantarskega. Prijazno se smehljaje ga povabita, naj gre ž njima v njihov samostan. V jutro na to se zbudi; serce mu je bilo polno nebeškega veselja. Precej se spomni prikazni, ki jo je imel v snu. Hitro se napravi in gre, da poišče samostan častitih očetov frančiškanov sv. Petra Aljkantarskega, ki je bil še le pred kratkim vstanovljen v mestu Tarentu.

Otročja njegova preprostost pa je morala prestati še britko skušnjo. Ko pride namreč k vratam imenovanega samostana, naj prej popraša, kedo sta bila tista dva redovnika, ki sta se mu prikazala v snu. Brat vratar s početka ne ve, kaj ta ptujec prav za prav hoče; ko ga pa razume, se mu glasno zasmehja in mu veli, naj gre le domov, ker mení, da je to človek, kateremu se je v glavi zmešalo.

Frančiška je tak nepričakovan sprejem kajpada silno zbežal; žalosten zapusti samostan. Ker je bil sam popolnoma pripričan o resničnosti prikazni, se mu je zdelo nerazumljivo, kako da ga je mogel človek odpraviti od samostanskih vrat, ko sta ga vendar dva svetnika povabila, da naj pride v samostan. K sreči mu zopet nebesa pridejo na pomoč in spremene kmalu njegovo žalost v čisto veselje. Po svoji navadi ni mogel iti mimo cerkve, da ne bi bil notri stopil in malo pomolil. Denes ga pa še nekaj prav posebnega, skrivnostnega vleče, da stopi tudi v to samostansko cerkev in si pred sv. rešnim Telesom poišče tolažbe za vžaljeno serce. Ali kako ostermi, ko opazi v cerkvi ob straneh podobi tistih dveh oseb, ki ste ga smejaše po noči povabile, naj pride v njihov samostan. Precej spozna v obeh kipih sv. Petra Aljkantarskega, in sv. Paskalja Bajlonskega.

Veselja ves prevzet si komaj pusti toliko časa, da počasti presv. rešno Telo in kratko molitev opravi in kar precej hiti veselih korakov k svojemu spovedniku, da mu pove, kaj je doživel. Častitljivi duhovnik spozna v preprosti pripovedi precej perst Božji in reče, globoko ginjen, Frančišku, ki ga zaupno in zvesto posluša, da zdaj je že gotovo in se ne sme več dvojiti, da ga je Bog poklical, naj vstopi v tisti samostan; naj se le kar precej verne in očeta gvardijana poprosi sprejeme.

Ker se mu je tako srečno razsodilo, hiti Frančišek ves vesel nazaj v samostan in praša po očetu gvardijanu. Ko stopi ta častitljivi starček pred njega, se mu ponižno verže pred noge in

milo prosi, naj ga sprejmo v red. Skušeni prednjik je precej spoznal, da ima pred seboj izvoljeno dušo ter mu obljubi, da bo vse storil, koliker je le njemu mogoče, da mu pripomore k sprejemi. Če bi bil imel sam pravico, ga sprejeti, bi bil sprejel Frančiška že tisti dan, tako zelo se mu je prikupila njegova odkritoserčnost in nedolžnost, ki se mu je kazala z lica in obnašanja. Pa on sam je bil podložen drugemu, višjemu predniku, brez čiger privoljenja ni smel nikoger sprejeti. Obljubi mu, da mu če pomagati, ob enem pa mu da upanje, da sme v kratkem pričakovati povoljnega odgovora.

Vernivši se domov poklekne Frančišek v svoji izbici in zahvali Boga z gorečo molitvijo za prejeto milost. Potem ga prosi še druge milosti, namreč da bi se čas do tistega dne, ko bo stopil v samostan, kar naj več mogoče skrajšal. Da bi se prej privalil, in vrednega skazal te milosti, začne precej drugi dan živeti natanko po ostrih vodilih sv. Petra Aljkantarskega. Pobožna njegova družina je že zdavnaj spoznala, da ta mladenič ni bil vstvarjen za življenje mej svetom, zato mu pa tudi nikakeršnih zaprek ni stavila pri izvolitvi njegovega poklica. Še Bogu se je zahvalila, da je hotel to zvesto dušo sprejeti pod svoje posebno varstvo in angeljski nedolžnosti preskerbeti varno zavetje. Frančišek je bil v tem srečniši od mnogih drugih, ki morejo takemu nagonu serca po samostanskem življenji vstreči še le po britkih, zopernih bojih s svojimi zaslepljenimi sorodniki. Kmalu je dobil sporočilo, da so ga sprejeli. Ob enem je bilo pa tudi že odločeno, da naj gre v samostan v Leko, kjer je stanoval oče provincijalj to je poglavar vseh samostanov tiste okrajine. Gdo popiše veselje, katero je občutil Frančišek, ko zve veselo sporočilo. Po preserčnem slovesu od domače družine zapusti dom, da gre za tistim, ki je rekel: „hodi za menoj!“ —

Ko pride v Leko, ga podveržejo navadnim poskušnjam in meseca februvarja 1754 ga vpišejo ko prihodnjega brata lajika med ude strožjega življenja sv. Petra Aljkantarskega. Frančišek, ki je bil takrat star 27 let in dva meseca, je prišteval ta dan najlepšim v življenji in se ga je vedno spominjal hvaležen pre-dobrotljivemu Bogu.

Obljubljena nova maša na Tersatu.

Vesela svečanost se je veršila 8. julija na Tersatu v slavnem svetišču Matere božje. Novomašnik, č. g. Nikola Abzac je opravil svojo prvo sveto mašo na altarju čudodelne podobe Kraljice nebeške. S pobožnim veseljem in ginjenim srcem je čakalo verno ljudstvo v cerkvi trenutka, ko bo stopil novomašnik pred altar. Tega zaželenega trenutka je čakala v svetišču tudi pobožna mati novomašnikova in njegov verni brat, pa še nekaj njegovih zlasti duhovnih prijateljev in znancev, želečih prejeti blagoslov „mladomisnika“ ter pobožno biti pri njegovi „mladi misi.“ Tukajšnje ljudstvo visoko ceni blagoslov novomašnika; v novoposvečencu gleda novega delavca v vinogradu Gospodovem — namestnika božjega — kateri je kaj več, kaker drugi ljudje — keterega stan in poklic je vzvišen in svet — keterega je treba torej spoštovati zavoljo Boga. Verni narod pa sprevidi tudi, da je ta stan ob enem težak stan, ki potrebuje posebne podpore iz nebes. V tem prepričanju so neke blage duše nabrale mej seboj za eno sveto mašo, ki se je po njih želji darovala za novomašnika na altarju Matere božje, da bi mu ona, kraljica nebeška, izprosila potrebne pomoči v njegovem svetem in težkem stanu. Prav lepo in tolažljivo je tudi za novomašnika samega, da se pri nastopu tako imenitnega stanu zateče k Mariji na tako sveto mesto, kaker je tersaško svetišče. Tukaj se serce še bolj goreče z Bogom in Marijo pogovarja in k njim povzdiguje; zdi se človeku, kaker bi iz Marijinega naročja prejel dete Jezusa, ki ima v sebi vso sladkost. Našega novomašnika dom je daleč od Tersata; in lahko bi bil tam sè vso slovesnostjo praznoval ta dan, ali hvaležen Mariji za prejeta milost je hotel spolniti obljubo. Pred letom dni je bil naš novomašnik na smert bolan. Skoro tri mesece je ležal; zdravniki so bili nad njim že obupali. Vbožec je videl, da se mora pripraviti na pot v večnost. Pobožno prejme vse sv. zakramente za vmirajoče. Spovednik pa mu svetuje, naj napravi kako obljubo. Res obljubi bolnik, ako ozdravi, da bo opravil svojo prvo sv. mašo na altarju Matere božje, pred čudodelno podobo na Tersatu. Potem je zaspal. Zdravnik je sodil, da je to zadnji sen, da se bliža koncu. Ali Marija je obljubo mladeničevo milostivo sprejela. Ni zaspal za večnost, ampak pokrepčan se je prebudil, in v štirinajstih dneh je s po-

močjo božjo pustil posteljo. Po svetu zdravnikovem bi bil imel nato tri leta mirovati z duhom; vendar je šole končal in v mašnika posvečen 8. julija 1888 izpolnil svojo obljubo. Pač še vedno prebiva na Tersatu „Mati milosti“.

M.

Katoliško pokopališče,

njegova imenitnost, vravnava in olepšava.

(Konec.)

Sredi pokopališča naj bo, če mogoče, cerkev ali vsaj kapelica; veliko razpelo vže tako mora biti na vsakem pokopališču. Vsi grobi naj bodo obrnjeni proti cerkvi, to se pravi, vsakega merliča naj tako v grob polože, da bo obrnjen proti cerkvi. Če ni na pokopališču cerkve ali kapele, naj bodo obrnjeni proti svetemu razpelu. Kjer ne more biti pokopališče okoli cerkve ali pri cerkvi, naj bo vsaj v njeni bližini. Na vsakem pokopališču naj se sezida čedna in svitla mertvašnica; v nji naj bo od tal vzdignjen prostor, kamer se polagajo truge. Tudi mertvašnica naj se skerbno zaklepa. Nespodobno ravnajo tisti cerkveniki, ki svoje grobarsko orodje kar v mertvašnico zmečejo, večinoma vse blatno in nesnažno. Za tako orodje naj bo poseben prostor, vsaj ga ne potrebuje mnogo.

Jama, v katero se merlič položi, naj bo primerno globoka, pa tudi prostorna mora biti, da se truga lahko v njo spusti. Lepo naj polože grobokopi trugo na vervi, in naj jo počasi spuste v jamo. Dobro morajo paziti, da se truga na verveh ne preoberne. Ako je grob prekopan, in še niso kosti prejšnjega merliča strohnele, ravna naj se z njimi, koliker mogoče dostojno. Dokler je grob odpert, naj bodo kosti prejšnjih merličev pokrite s perstjo, in potem naj se te kosti ne mečejo terdo na trugo, ampak na rahlo naj se puste s perstjo vred v grob, ker bo sleherna koščica poslednji dan vstala od mrtvih, in bo prišla pred Božje obličje.

Dostojno je, da se tudi pokopališče, koliker mogoče olepša. Dandanes krasi kristjani pokopališča z drevesi, z germovjem, posebno pa s cveticami. Razločujemo pa dvojico versto dreves, ki se kaj lepo podajo na pokopališče. Taka namreč, ki ponosno svo-

je verhove proti nebu dvigajo, in nam nekako skrivnostno kličejo: „Povzdignite serca k Bogu!“ in pa taka, ki otožno svoje dolge in tanjke veje k tlam povešajo, kaker da bi z nami žalovala, in bi nam kazala na zemljo, kjer vže toliko mertvih počiva, in kjer bo tudi nam zadnja postelja postлана. K previm prištevamo jelke, smreke, ciprese in druga tem podobna. Jelka in smereka pomenite se svojimi vedno zelenimi iglami nevmerljivost človeške duše. Cipresa je drevo žalosti, in se nahaja skoro vže na vsakem pokopališču, zlasti po mestih. K drugim spadajo razne verste lip in verb. Lipa pomeni večno molčanje, večni mir in blagodejno tihoto. Verba žalostinka se nam zdi kaker plakajoča žena, ki joka po svojih otrocih. Francozi ji prav primerno pravijo: „jokajoča verba.“ Ta drevesa naj se nasade na pokopališča, ker le ta in tem podobna pristujejo na tako resne kraje. Tudi pred vhod naj se zasadite dve drevesi, ali pa več, kaker je prostor velik. Lepo bi bilo, ako bi se zasadilo znotraj pokopališča, ob zidu, kako germičje, ali plezavke rastline, zlasti cveteče bi kaj lepo stale n. pr. *Clematis*, *Glycine sinensis* itd. Po sredi pokopališča naj se napravi precej široka pot, mej grobmi pa naj bodo druga manjša pota. Vsa pota naj se posujejo s peskom, najlepše bi bilo z belim. Ob potih pa naj se nasade razna primerna drevesa, toda ne preblizu skupaj. Mej posameznimi grobmi naj bo vsaj toliko prostora, da bo mogel pojeдин človek mej njimi iti.

Nikaker ni nasproti kerščanskemu duhu, ako se tudi posamezni grobi olepšajo, temuč še priporočati moramo, da se grobni vernih mertvih dostojno okrasijo. Neketeri postavljajo na grobe svojih rajnih drage spominike, većinoma izsekane iz lepega in dragega kamenja. Zlate čerke nam naznanjajo, kedo počiva v tem ali onem grobu. Vbogi ljudje postavljajo svojim dragim na grob prostejše spominike, železen ali lesen križ, na katerem nam preprosta deščica naznanja ime merličevo. Sicer se razen imena stanu in starosti tam pokopanega merliča tudi razni drugi napisih nahajajo na spominikih. Najbolj je primerno, ako so vzeti iz svetega pisma. V Jobovih knjigah jih dobiš mnogo prav primernih in lepih. Na spominikih se vidijo tudi različna pomenljiva znamenja, kaker: koščena žena, ki ima koso v roki, mladenič, ki vgasuje baklo in še mnogo drugih takih in enakih. Taka znamenja so prav primerna, ako so vzeta iz kerščanskega življe-

nja; ni pa prav, iz stare poganske vere, gerške ali rimske, jih jemati.

Spominiki dajo grobom primerno podobo; vender se jako podajo na grob tudi cvetlice. Cvetlice na grobeh nam molče dajejo najlepše nauke, le zvesto si jemljimo k sercu njih pomen. Človeško življenje je podobno cvetlici, ki ima le kratko bitje na zemlji. Ljudje jo vtergajo, živina jo pohodi, slana jo vmori, sonce požge, kmalu se spremeni v prah, ki ga ravnese veter na vse strani. Vsaka cvetlica pa ima tudi svoj posebni pomen. Bela lilija pomeni nedolžnost, bela vertnica nebeško veselje in večni mir serca. Erdeča vertnica pomeni ljubezen, ki jo imamo do naših rajnih. Če si bil kedaj v kakem velikem mestu na pokopališču, mogel si videti na grobeh mnogo prekrasnih cvetic iz domačih in tujih krajev. Jedna je lepša od druge. Gotovo si na tihem vzdihnil: „O ke bi pač mogel tako krasne cvetlice kupiti, da bi jih nasadil na grob svojega očeta, svoje matere, kako bi bil potolažen!“ Pa vsaj tudi naši gozdi in travniki, polja in livade rode brez števila prelepih cvetic, ki moreš ž njimi grobe svojih mertvih starišev ali drugih sorodnikov okusno olepsati. Prazen je izgovor, ki se tako pogosto sliši: „Rad bi svojega očeta, svoje matere ali brata grob olepšal, ke bi bil le nekoliko premožniši, tako pa ne morem in ne morem.“ Tukaj ti hočem pokazati, kako moreš to s kaj majhnimi stroški prav lepo narediti. Najpervo se grob povzdigne, da bo vsaj dve pedi visok. Na to se obloži na krajih z rušnjami, na verhu pa se pusti perst, ki se lepo zrahlja in poravna. Ako ni perst na grobu črna, naj se verhu nje naspe druga, črna. Potem naj se nasade po grobu razne cvetice. Malo kateri cvetici pa se prostor na grobu tako lepo pristuje, kaker modri vijolici. Vže njena barva se vjema z otožnim sercem, nje prijetni duh pa nekako milo tolaži žalostno dušo. Krog groba poleg važ naj se nasade, da naredi grobu lep venec. Na vznožje groba se nasadi pušljec marjetic, na sredo pa se kake večje cvetlice prav lepo podajo, kaker nagelj, vertnica, lilija, fuksija in druge. Pri izbiranju naj se gleda tudi na starost merliča. Otrokom nasadi na greb cvetlice bolj živih barev. Na tak grob se tudi bela lilija, ki pomeni nedolžnost, prav lepo podaja, ravno tako na grobe mladeničev in deklic. Na grobeh, kjer počivajo trupla odraslih ljudi, naj bodo cvetice temnejše barve. Mertvim starišem daj na grob vijolice, potočnice, suličaste ali modre lilije in druge takih barev; tudi

zelenika ali pušpan ima nekako žalostno barvo, in lepša vzlasti grobe odraslih. Rumenih cvetic pa nič kaj radi na grob ne devljemo; ker je rumena barva nekako prevzetna in se ne vjema prav s tako resnim krajem. Na vzglavje groba se postavi križ; prav lep je brezov, čisto neobdelan. Pod tak križ nasadi nekoliko beršlina, da se ovije po njem. Kedor hoče na ta način gomele svojih rajnih olepšati, tega bo malo stalo, pa vender bo grob čeden, kaker bi stal na njem spominik iz drazega kamenja.

Ako na ta način vsakedo skerbi za grobe svojih ljubih, bo tudi preprosto, vaško pokopališče, naj si bo občina še tako vboga, vender čedno, dostojno, prijetno in milo; vsakedo se bo rad na njem pomudil. In to bo dobro za žive, ker se bodo tako večkrat spominjali svojih poslednjih reči. smerti, sodbe in večnosti, in po tem spominu spodbujeni bodo delali dobre sklepe za svoje daljnje življenje; dobro bo pa tudi za mertve, saj vsakedo, ki pride na pokopališče vsaj nekoliko pomoli za verne duše v vicah ali jim vsaj želi večni mir in pokoj. In vse te molitve Bog za ljubo vzame, saj pravi v svetem pismu, da je sveta in zveličavna misel, moliti za vmerle, da bodo rešeni od grehov. Vsakedo iz mej nas naj si torej po svoje prizadeva, da bo pokopališče njegovega kraja lepo vravnano, in da bodo tudi posamezni grobi primerno olepšani. Za plačilo bodo verne duše, ko pridejo v svojo nebeško domovino, za nas Boga prosile, da tudi mi enkrat, ko nas tu polože v hladno jamo, tam srečno pridemo za njimi v večno zveličanje.

Cvetlice iz puščave.

(Po Kr. Šmidu P. H. M.)

Svetega Makarija največa čednost.

Makarij je živel v puščavi prav ostro. Pritergoval si je pri jedi, pijači, spanju. Tisto malo kruha, ki ga je potreboval, da živi, si je na leseni tehti sam vagal. Njegova posoda je deržala pičlo odmerjene vode, in te mere ni prestopil nigdar. Spal je le malo, in še takrat ne na postlanem ležišču, bolj sedeč ko ležeč. Obлека mu je bila iz najgrobišega sukna, v izbi je manjkalo vseh vgodnosti in prijetnosti življenja, in dasitudi je bila vsa čista,

je kazala vender največe vbožtvo. Evagrij je občudoval njegovo ostro življenje. Makarij odgovori: „Kaj je vse to? Bi mi li ne mogel reči hudoba: Veliko se postiš, a jaz ne jem in ne pijem; veliko bdiš, a jaz nič ne spim; nosiš rašavo obleko, jaz nobene; ne maraš zlata in srebra, jaz še bolj zaničujem vsa bogastva; povej mi toraj: česa imaš več od mene?“ Evagrij de: „Ljubi oče, zdaj vidim, v čem presegaš satana, in s čim ga premaguješ — ponižnost je“.

Kazniva ničémernost.

Sveti Božidar je dal neki praznik svojim sobratom napraviti nekaj boljše kosilo. Ko sedejo vsi za mizo, reče neki brat strežaju: „Danes ne jem nič gorkega; prinesi mi malo kruha in soli“. Nato reče Božidar: „Brat, bolje bi bil storil, ke bi bil v svoji celi meso jedel, kaker da se s to čudno zderžnostjo pred vsemi brati odlikuješ, ter iščeš prazne časti“.— Ničemernost more omažežati najboljša dela, ter jim vzeti vso vrednost. „Kader se postiš“, govori Izveličar, „mazili si glavo, vmij si obraz, in ne daj se ljudem opaževati, ampak le svojemu očetu v nebesih, ki skrivno vidi, in on, tvoj oče, ti poverne očitno“.

Ponižnost premaguje izkušnjavo.

Izkušnjavec, izpreveržen v angelja luči, obdan z veliko svetlobo, stopi k pobožnemu bratu. Ponižni brat pobesi oči. „Jaz sem angelj Gabrielj“, reče izkušnjavec, „čemu gledaš v tla? Poslan sem k tebi od Boga“. „Le dobro glej“, odverne brat, če nisi poslan h komu drugemu. Jaz pač res nisem vreden, da b angelj k meni hodil“. Tako je govoril ponižni, in hipoma izgine izkušnjavec. Prava ponižnost je varen ščit proti mnogim izkušnjavam.

Najstrašnejša kača.

Oče Nestoreon popotuje nekoč sè svojimi učenci po puščavi. Naenkrat v gledajo strašno kačo, tako grozno veliko, da bi bila mogla požreti človeka. Vsi učenci zbeže in Nestoreon ž njimi. Ko so bili varni pred kačo, dene prijazno neki učenec: „Povejte vender, ljubi oče, če ste se res bali tudi vi te kače; od vas bi tega ne bil mislil.“ „Ljubi sin“, odverne starina, „kače se pač nisem bal, a bal sem se druge nevarnosti, zato se mi je zdelo

bolje, če z vami bežim. Ke bi bil sam ostal, bi se morda ne bil mogel vbrantiti ničemernosti in napuhu, da sem se pokazal serčnejšega od vas.“ — Bežimo toraj pred napuhom, in pred vsakim izmed sedmerih glavnih grehov, kaker pred najgrozovitnišo kačo.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Novega mesta, v osmini Jezusovega presvetega Serca. Pred tremi leti so mi začele oči slabeti, tako da sem morala branje in pisanje popolnoma opustiti, šivati sem mogla pa le takrat še nekoliko, kedar je bilo prav svitlo. V tej stiski sem se zatekla k najsvetejšemu Sercu Jezusovemu, k žalostni Materi Božji in sv. Antonu Padovanskemu ter razne molitve opravljala več ko pol leta, pa nisem bila vslišana. Že sem začela opuščati vse; ali oči, posebno eno, me začno boleti tako, da sem se že bala, da ne bi popolnoma oslepela. Zdaj ponovim svoje molitve ter naprosim še več drugih oseb, naj tudi one molijo zame. Tako sem prosila in opravljala devetdnevnice kar naprej eno za drugo več mescev, in Bog me je vslišal, da zdaj že 7 mescev skoraj vsak dan (ker sem v takih okoliščinah) berem ali pišem po več ur na dan brez težave. Popolnoma tako dobre še niso moje oči, kaker so bile, pa sem zadovoljna, če pri tem ostane, ako ni volja božja, da bi mi ljubi Jezus še več dal. — Pa še nekaj! V poprejšnjo devetdnevnic sem privzela tudi to, da bi mi Bog polajšal bolečine v nogah, in v resnici se mi je zboljšalo. Ljubljeno bodi povsod presveto Srce Jezusovo, češčeni bodite žalostna Mati Božja, sv. Jožef, sv. Anton sv. Frančišek Seraf. in sv. Nikolaj. Spolnivši s tem svojo obljubo se priporočam vsem v pobožno molitev.

J. M. P. tretjerednica.

Iz Slivnice pri Mariboru, 2. julija 1888.

Na obrazu sem terpela velike bolečine. Z velikim zaupanjem se priporočim sv. Antonu in kaker bi mi jo on poslal, pride k meni neka žena, mi napravi neka zdravila in bolečina kmalu celopneha, hvala Bogu in sv. Antonu!

A. M.

Iz Mirna.

Otroka sem imela na očesu že drugič bolnega. V tej stiski se obrnem k Mariji pomočnici in ko sem končala devetdnevnic, je bil tudi otrok ozdravel.

A. B. tretjerednica.

Iz Zagorja, 27. majnika 1888.

Čez pet let sem bil hudo bolan. Pošiljal sem in tudi sam se vozil k zdravnikom in naposled sem šel v bolnišnico iskat zdravja, ali povsod so mi rekli, da za me ni pomoči. Kaj storiti? Zaupljivo se priporočim naši ljubi Gorpej presvetega Serca in sv. Antonu Padovanskemu in glejte brez pomoči tega sveta se mi je moja huda plučna bolezen spremenila v ljubo zdravje. Naj bi se le vsi v nadlogah tje zatekali. kjer se dobi gotova pomoč!

A. S.

Iz Št. Vida nad Ipavo, 8. julija 1888.

Pet tjednov je trajala bolezen pri naših konjih. Hujše ko vsa bolezen je pa bilo, ker je bila žival strašno poredna, da se je je vse balo. Dva mladeniča sta prav svoje življenje v smertno nevarnost stavila, da bi jih vkrotila. Kar smo mogli smo skušali pomagati, z lepim in hudim ravnanjem in sè zdravili, ali vse je bilo brez koristi. V takih velikih skerbih obljubimo opravljati devetdnevnicu in sv. mašo darovati na čast sv. Trojici, Materi Božji, sv. Frančišku in Antonu in če bomo vslišani, očitno in s polnim imenom v „Cvetju“ razglasiti in se Bogu, Materi Božji, sv. Frančišku in sv. Antonu očitno zahvaliti. In res, preden smo devetdnevnicu končali, se je vse prav na dobro obernilo, kouji nam služijo popolnoma, kaker kedaj pred to nesrečo. Bodi zato preserčna zahvala, čast in slava Bogu, Materi Božji, sv. Frančišku in sv. Antonu, zdaj, vselej in na veke. Amen.

Marija Kristina Premru, tretjerednica.

Iz Ljubljane se zahvaljuje M. Š. za ozdravljenje.

Iz Železnikov neka žena, ki je bila več ko eno leto hudo bolna, ravno tako.

Iz Postojne neka oseba za vslišano prošnjo.

Iz Kinperga P. R. za večkratno rešenje iz dušnih in telesnih stisek.

Od Male Nedelje J. F. za večkratno vslišanje.

Sè Štajerskega J. V. za srečno najdeno drago posodo.

Od ravno tam za pravočasno previdenje na smert bolne matere in za neko najdeno reč. P. M. za zboljšano zdravje.

Priporočilo.

V pobožno molitev se priporočajo :

Fr. J o ž e f Z o r m a n, samostanski kuhar in mizar pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah. 4. rožnika se je vozil iz Maribora domov k Sv. Trojici. Konji so se splašili in frater Jožef pade z voza spredi pod voz, ki mu je tri rebra zlomil. Možgani so se vsled hudega padca pretresli in zlomljeno rebro mu je vranico prebodlo. Še tisti večer je vmerl v mariborskem samostanu. Bil je priden lajik: ljubil je molitev in molčanje. Star je bil 49 let; 14 let je bil v redu. Naj počiva v miru!

Rajne tretjerednice skupščine svetotrojiške: Ana Čeb od sv. Urbana, Marija Posavec od Sv. Jurija na Ščavnici, Marjeta Flaškar od Sv. Benedikta, Marija Fekonja od Sv. Antona, tretjerednik Jožef Hojč od Sv. Janža v Radgoni; g o r i š k e: Katerina (Uršula) Mozetič iz Bilj, Amalija (Terezija) Cibej iz Ajdovščine; m e d a n s k e: Roza (Marija) Jakončič; d r e ž n i š k e: Marija (Terezija) Kutin; s e l s k e (na Dolenjskem): Marija (Antonija) Zaletel, Franca (Mar. Brezm.) Grčman, Katarina (Frančiška) Kastelic, France (Anton) Kutnar, Elizabeta (Nar. Obisk.) Hren, Neža (Ana) Marinčič; n a z a r s k e: Marija (Ana) Zgojnik, Marija (Barbara) Klemen, Jakob (Ludovik) Stakne, Helena (Jožefa) Glazer, Helena (Frančiška) Zagožen, Uršula (Barbara) Marmor, Jera (Neža As.) Venišnik.

Dalje se priporočajo: M. V. za gorečnost v službi božji; J. F. za pomoč v družbinskih zadregah; J. V. za srečen konec zamotane pravde; P. R. svoje 4. otroke, da bi po božji volji živeli in za zdravje pri ljudeh in živini; M. P. za pomoč v hudi in telesni stiski; J. G. iz ljubljanske okolice za pomoč v veliki nadlogi, ki ga tare že 20 let; E. M. priporoča sebe in svojega sinu za ljubo zdravje na duši in na telesu in da bi sin dobil dobro in pošteno službo; F. H. priporoča dve osebi, eno da bi zapustila pot pregrehe in na pot čednosti se vernila, drugo, da bi ji Bog dal ljubo zdravje, ako je njegova sveta volja, ako ne, pa srečno zadnjo uro; P. M. priporoča neko bolnico; neka tretjerednica se priporoča za pomoč v stiskah in skerbih, druga za milost stanovitnosti in srečno zadnjo uro; F. K. priporoča neko slabo živečo družino, da bi se je presveto Serce Jezusovo vsmililo!